

LÁ•ZEĀ†SKĀ% ZPRAVODAJSTVĀ• - 5.

ĀšterĀ½, 02 Ā•ervenec 2024

STĀ~EDA

S MARKYTKOU - S

Markytkou jsem se seznĀĭmila bĀĥem svĀ©ho jarnĀ-ho pobytu v plzeĀˆskĀ© nemocnici. Na naĀĭjem pokoji tenkrĀĭt zalehla skvĀĭlĀĭ parta, hodnĀĥ jsme se nasmĀĭly. Ticho IĀ©Ā•Ā-, ale humor uzdravuje. ProtoĀ¾e Markytkou bydlĀ- nedaleko KarlovĀ½ch VarĀˆ, byl mĀĭj pobyt pĀ™MĀ-leĀ¾itostĀ- nebĀĭt v kontaktu pouze telefonicky, ale navĀĭtĀ-vit se, coĀ¾ jsme takĀ© provedly. JĀĭ si dopoledne odbyla dvĀĥ pitnĀ© kĀ°ry a dvĀĥ vodnĀ-procedury, KnappĀˆv chodnĀ-k a perliĀ•kovou IĀĭzeĀˆ a po obĀĥdĀĥ hurĀĭ k terminĀĭlu (tak se jmenuje komplex autobusovĀ©ho nĀĭdraĀ¾Ā- a vlakovĀ©ho DolnĀ-ho nĀĭdraĀ¾Ā-).

S Markytkou jsme se vidĀĭli tedy zhruba po pĀˆl roce. Je starĀĭĀ- neĀ¾ jĀĭ, mĀĭj uĀ¾ pravnouĀ•ata, ale dobĀ™e se s nĀ- povĀ-dĀĭ. PĀ™emĀ½Āĭlela jsem, kam tuhle "skoro mĀ-stnĀ-" kamarĀĭdku vezmu, kde jsem nebyla ani jĀĭ, ani ona a napadlo mne zavĀ-tat do VĀĭnoĀ•nĀ-ho domu. Āly jsme pĀĭĀĭky pĀ™es Tuhnice a doĀĭly jsme v druĀ¾nĀ©m hovoru aĀ¾ k bĀ½valĀ©mu zĀĭmeĀ•ku v DoubĀ-.

VĀĥdĀĭla jsem o nĀĥm spoustu let, protoĀ¾e stojĀ- vedle silnice, po kterĀ© jsem dojĀ-Ā¾dĀĭla navĀĭtĀˆvovat svĀ© rodiĀ•e.

Je tam celoroĀ•nĀ- vĀĭnoĀ•nĀ- vĀ½stava, moĀ¾nĀĭ by mĀĥ na jaĀ™e nebo v IĀ©tĀĥ vĀˆbec nelĀĭkala, ale v listopadu jsou VĀĭnoce za dveĀ™mi a tak jsem se i jĀĭ tĀĭĀĭla.

Tenhle VĀĭnoĀ•nĀ- dĀˆm slouĀ¾Ā- mj. i jako prostor pro vystavenĀ- obrovskĀ© sbĀ-rky vĀĭech moĀ¾nĀ½ch medvĀĥdĀˆ a medvĀ-dkĀˆ, celkem jich tam prĀ½ je 15 tisĀ-c, a docela tomu ĀĀ-slu vĀĭĀ™Ā-m. NĀĥkteĀ™Ā- v Ā¾ĭvotnĀ- velikosti a vĀˆrnĀ© podobĀˆ se skuteĀ•nĀ½m medvĀĥdem, vĀĥtĀĭina ale jsou plyĀĭovĀ© hraĀ•ky a dekorace.

My jsme ale nejprve pohovĀĭly nohĀĭm a daly si kapuĀ•Ā-nko v mĀ-stnĀ- kavĀĭrnĀĥ.

Pak teprve jsme proĀĭly vĀĭechny expozicemi. V prodejnĀ- ĀĀĭsti jsem snadno odolala nĀĭkupu, na mĀĭj minipidi vĀĭnoĀ•nĀ- stromek mĀˆĀ¾u dokupovat pouze nejmenĀĭĀ-ozdobiĀ•ky a v tĀĥch nabĀ-dka naĀĭtĀˆstĀ- nijak zvlĀĭĀĭtnĀ- nebyla.

Ale prohlĀ-dka nejrĀˆznĀĭjĀĭch ozdob, andĀ-lkĀˆ, sobĀˆ, houpacĀ-ch konĀ-kĀˆ, svĀ-Ā•ek nebo pĀ™Ā-mo pro inspiraci nazdobenĀ½ch stromkĀˆ Ā•lovĀĥka, kterĀ½ vĀĭnoce mĀĭj rĀĭd, potĀĭĀĭla.

ĀĀTVRTEK SE Ā Ā•RKOU

RĀĭno na mne Ā•ekala jĀ¾ potĀ™etĀ- suchĀĭ aplikace COĀ²; pĀ™ĭpadĀĭm si v tom obrovskĀ©m asi 500 litrovĀ©m pytli jako kukla. Pytel mĀĭme "svĀĭj" na vĀĭech Āĭest opakovĀĭnĀ- procedury, Ā•lovĀĥka se do nĀĭj nasoukĀĭ po pĀĭs, pak si to vyhrne aĀ¾ na zĀĭda a padne ĀĭikovnĀĥ na IĀˆĀ¾ko, aby se do pytle nakonec zavrtal jak do ĀĭirokĀ©ho spacĀĭku.

SpacĀĭk vĀĭm nikdo neutahuje pĀĭskem u krku Ā• nenĀ- zas aĀ¾ tak nutnĀ©, aby plyn neutĀ-kal. LĀĭzeĀˆskĀĭ se naĀĭtĀˆstĀ- obĀ•as zeptĀĭ, zda klient jeĀĭtĀĥ dĀ½chĀĭ a pak

pytel nafoukne kyslík - kem uhličitým, která 1/2 prázdná - na pokojku.
Já jsem pocítla - lepivost.

A marně doufám, že z kukly vyleze motýl... nakonec zase jsem to já, stará ba (jo, bylo by po rozbalení - máš fajn a lepší vlasy a lepší postavu, ale vlastně jinak si na věk nestáříš, býváš v dáchnu je fajn, jen musíš mít ten správný věk, je to prostě něco za něco ...

Ukončení procedury proběhne tak, že musíš na chvíli zadržet dech, když se pytel vypouští... CO² se dýchá nedá.

Po relativně krátkém relaxu na pokoji následovala neobtěžující
úspěšnost.

Skupinová taktika.

Nejsem líná, denně nachodím i 10 km, ale taktika jsem vlastně neměla
ráda nikdy. A tenhle máš vysloveně úroveň, protože to nedávám.

Ano, cvičitelka má - ká, abychom cvičily jak má - žeme, ale máš to deprimuje, že
moje břížní - svaly nespouštějí, pokud tam tedy věbec nějak máš.

V první hodině cvičení (na útě - trvá - jen 20 minut) jsem jedinou
úspěšně zaznamenala plnou klidu má - ž, kdy jsem hned na první pokus dokázala má - ž
hodit na kruh u stropu (kam se má - ž ukládá - ž) tak, aby hned nespádl zpátky na
zem. Dneska se mi nepovedlo ani to, protože bovala jsem pokusy taktiky.

Možná bude pozitivem, že se jednotlivé cviky naučíš (ne provášt, ale co
se dáš s má - žem cvičit); takže taktika zabavíš mladě nebo si na něm občas u
nich začneš...

Protože lanovka není v ceně - ku možnost jízdy jen dolů, musela jsem se
vrátit pěšky, jinou trasou kolem myslivny.

Jistě, mohla jsem se nechat vyvézt nahoru a pak se jít dolů (v podstatě od
toho tam ta lanovka je), ale máš nakonec nevádit se obě cesty projít...

Odpoledne máš - řka (už jsem o ně - psala v minulém pokračování) protáhla
historickou - řstí karlovarského hřbitova v Drahovicích včetně hřbitova
židovského a pak jsme společně zavzpomínaly na dá - ťské hřbitvy v Rybářích, kam
jsme si chodily hrát.

Dnes je tam úplně jiný vybavení, ne tak originální, ale bezpečnější.

Kostel nad hřbitvem stojí - několik staletí, ale až teď mi stáhl za
pozornost. Soupeř - zde snaha lidí - památku opravovat s vandalismem blbě.

Nakonec symbol - ťvrti - socha rybářů.

Kouzelná socha. Posuňte sami - hned poblíž na tabuli je návod, jak
kouzelnost sochy využít:

Chceš-li splnit přání, dotkni se svitku papíru, který je v hrdle lahve.

Chceš-li mít štěstí, pohlaď ocas ryby.

Chceš-li mít peníze, dotkni se knoflíku na kapse kabátu.

Pokračovaly jsme z Rybníčky k Trávníci, kde jsem se sešel s kamarádkou rozloučila, já jsem došla na hotel pro pohled, z hotelu k prameni, po vyšetření dříve rychle na vešle a po něm odpovídek.

Zatím jsem nebudu nikde moc courat, oslavím státní svátek odpovídkem (až na rozepsání tiskové procedury). Dnes jsem totiž 34 procentně ušla letošní rekord...

Milena Nováková,

cestovatelka po
vlastech českých,

nyně se ližná-cá-